

Пенчо Славейков

Поет

С оръжие в ръка бе заловен
той на Балкана и пред съд доведен.
Последен изпит беше него ден,
и неговия отговор последен.

„Вий питате какъв съм! Втори път,
чесъм поет ви вече отговарям.
Защо въстанах? – казах пред съдът,
но питате и аз ви пак повтарям:

Обичам аз полето, сладкий дъх
на неговите рожбици, цветята –
и привечер кога ги милва лъх,
и сутринта окъпани в росата.

Щом цъфнеха напролет те, при тях
от юг им птички идваха на гости.
Аз от дете с тез птички другарях,
че дивни бяха песните им прости.

Свободни песни... не като онез,
каквито ази пях – и каквито
сте и от други чували до днес;
то бяха песни от сърце честито –

сърце свободно, сгряно от лучът
на божието животворно слънце,
и во което песните растът,
като в поле посеяното зрънце.

Такова слънце в моето сърце
не грееше: – то в мрачина бе клето...
И ази грабнах пушката в ръце
да извоювам слънце за сърцето.

Та песните, които то роди,
на радост рожби, радости да сеят.
Поета – тъй небото отреди –
да пей, свободни птички както пеят...“

* * *

Присъдата бе смърт. На другий ден,
преди зори, обесиха поета.
Ръмеше дъжд и вятъра студен
като въздишка стенеше в полето.

И неми бяха влажните листа
там на липата, дето той издъхна...
Откакто на бесило стана тя,
там песента на птичките заглъхна.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова и Виктор Гугушев

Публикация

П. П. Славейков, Събрани съчинения в осем тома, том 1. Български писател, С. 1958.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6629>]